

BĂIEȚII DE PE STRADA „PAL” HECTOR DĂ SEMNALUL

S3 T4
L2

Aceasta este partea a patra a poveștii.
 Citește-o, apoi... recrează-o!

Hector dă semnalul

la-ți notițe cu privire la informațiile importante din text!

Notițele pot fi sub formă de hartă mintală, tabel, desen, etc.

La două jumătate în acea după-amiază, nu era încă niciun suflet pe teren. Pe o pătură de cai în fața cabanei zăcea paznicul slovac, adormit. Dormea mereu ziua, căci noaptea trebuia să se plimbe printre teancurile de cherestea; de multe ori se așeza și el într-una dintre cetăți, uitându-se la lună. Chiar acum ferăstrăul bâzâia și micul coș negru își arunca norii de aburi albi ca zăpada, în timp ce lemnul aprins se prelingea în duba mare. La scurt timp după două și jumătate, poarta străzii Pal scârțâi din balamale, iar Nemeček intră. A scos o felie mare de pâine din buzunar, s-a uitat în jur și, după ce s-a convins că nu este nimeni prezent, a început să ronțăie coaja pâinii. Dar, înainte de a face acest lucru, a închis cu grijă poarta; una dintre cele mai stricte reguli ale Cartierului general era datorie imperativă pentru toți cei care intrau să închidă ușa. Încălcarea acestei reguli era pedepsirea prin izolare în temnița fortăreței. În general, disciplina militară era foarte strictă. Nemeček s-a așezat pe o piatră, și-a mâncat pâinea și a așteptat să sosească ceilalți. A fost o zi plină de mari așteptări pentru cei din Bază. În aer, ca să spunem așa, lucrurile mari erau la locul lor și nu se putea nega momentul în care Nemeček s-a simțit foarte mândru că este membru al cartierului general al celebrei asociații a străzii Pal. O vreme a continuat să-și ciugulească pâinea, apoi, simțindu-se oarecum plictisit, s-a plimbat printre grămezile de lemn. Plimbându-se în acest mod, a dat brusc peste câinele paznicului. „Aici, Hector!” a spus; dar Hector nu a manifestat nicio înclinație de a întoarce acest salut amabil. Tot ceea ce a făcut el a fost o mișcare trecătoare a cozii, care în semnificațiile canine are oarecum același sens cu înclinarea de către ființe umane a pălăriilor în timp ce trec grăbiți. Apoi s-a îndepărtat sprinten, lătrând cu putere. Nemeček se năpusti după el. Hector se opri la una din teancurile de lemn și continuă să latre vehement. Stiva era una dintre cele pe care erau cocoțate fortărețele băieților. Deasupra acestei stive se afla o cetate construită din bușteni; pe ea se afla un băț subțire, din vârful căruia flutura un mic material roșu-verde. Hector sări în jurul cetății și lătră neîncetat. „Care este problema?” zise flăcăul plin de nisip câinelui, căci între ei exista o mare prietenie – poate pentru că Hector era singurul alt soldat din armata lor. Nemeček se uită la cetatea de deasupra. Nu a văzut pe nimeni, dar a fost sigur că cineva se poticnește acolo sus. Așa că a început să urce, cu picioarele sprijinite de buștenii proeminenți. Era cam la jumătatea drumului, când a auzit clar pe cineva aruncând bucăți de lemn direct deasupra capului lui. Inima lui a început să bată și, brusc, a simțit nevoia să se întoarcă înapoi. Privind în jos, l-a văzut pe Hector dedesubt și asta i-a dat curaj din nou.,,

BĂIEȚII DE PE STRADA „PAL” HECTOR DĂ SEMNALUL

S3 T4
L2

Aceasta este partea a patra a poveștii.
Citește-o, apoi... recrează-o!

Nu te teme, Nemeček ”, și-a spus el însuși și a continuat cu precauție să urce în sus. La fiecare cădere a crezut că este necesar să se încurajeze. De nenumărate ori a spus: „Nu te speria Nemeček”.

și a ajuns în vârful stivei de lemn. Acolo a murmurat într-un final „Nu te teme, Nemeček”. Era pe cale să pășească peste zidul îngust al cetății, dar piciorul pe care l-a ridicat a rămas brusc suspendat în aer. A fost atât de înspăimântat încât a exclamat: „lisuse!”

A coborât înapoi de-a lungul parapetelor. Când a ajuns la pământ, inima i-a palpitat furioasă. Ridică ochii spre cetate. Acolo a văzut, stând lângă steag, cu piciorul drept sprijinit pe o zidărie, pe Feri Áts – teribilul Feri Áts – dușman al băieților de pe strada Pal și lider al bandei rivale. Bluza lui stacojie, plină, fâlfâia în vânt. Avea un zâmbet pe față, în timp ce spunea în șoaptă:

„Nu te teme, Nemeček.”

Dar Nemeček chiar se temea, atât de mult încât a fugit. Câinele negru s-a năpustit după el și, împreună, și-au făcut drum printre grămezile de lemn, înapoi spre Bază. Batjocura lui Feri Áts l-a urmat dusă de vânt:

„Nu te teme, Nemeček!”

În momentul în care Nemeček s-a aventurat să privească înapoi, bluza purpurie a lui Feri Áts nu mai era la vedere.

Mai mult, steagul de deasupra cetății dispăruse la fel. Feri Áts a scos acea bucată de material roșu-verde, pe care o cususe sora lui Csele. El însuși a dispărut printre stivele de lemn. Poate că a ieșit pe strada Maria lângă gaterul cu aburi sau poate că s-a ascuns undeva cu prietenii săi, băieții Pásztor. Gândul că acești frați temuți ar putea fi în apropiere i-a dat un fior pe spatele lui Nemeček. El, mai presus de toți ceilalți, știa foarte bine ce înseamnă întâlnirea cu acei frați.

Cât despre Feri Áts, a fost prima lor întâlnire reală. Îl înspăimânta considerabil, totuși, cu toată sinceritatea, se simțea puternic atras de băiatul care era un tânăr frumos, robust, cu umeri largi, bronzat: bluza purpurie se potrivea splendid cu culoarea tenului său. Îi dădea o aparență de combativitate. În acea bluză purpurie era ceva garibaldesc. De altfel, toți membrii grupului lui Feri Áts, care aveau sediul în Grădina Botanică, purtau bluze purpurii, copiindu-și conducătorul.

Capitolul 2 (paginile 25–26)